

Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

του ΒΑΓΓΕΛΗ ΣΑΚΚΑΤΟΥ *

Στο κείμενο του κ. Ηλία Τριανταφυλλόπουλου, εκπαιδευτικού, 40 χρόνια μόνιμου παραθεριστή της Γαύδου στο φύλλο αρ. 1983, από 10 – 11/08/2019 της «Εφημερίδας των Συντακτών», σελίδα 2/34 των «νησιδων», με τον τίτλο: «Καφενείο Εξόριστοι», υπάρχουν δύο λάθη διατυπώσεων και δύο, το ένα γιγαντιαίο ιστορικό και πολιτικό, που αφορά τον αείμνηστο Παντελή Πουλιόπουλο και τον αρχειομαρξισμό. Τα παραθέτω:

1. Το πρώτο αναφέρεται σε κοινωνικές εργασίες. Τα καφενεία «χώροι πολιτικής αντιπαράθεσης και κοινωνικών εργασιών». «Κοινωνικών διεργασιών, είναι, νομίζω, το σωστό.

2. Γράφει: «το κομμένο κεφάλι του Άρη – η μιζέρια» κ.λ.π., « ή Μιζέρια», απαξιωτικό παρατσούκλι του Άρη, είναι το σωστό.

3. Παντελής Πουλιόπουλος. Τον αναφέρει ως αρχειομαρξιστή. Αυτό σημαίνει πως δεν έχει διαβάσει από το μεγάλο έργο του Πουλιόπουλου και κυρίως το αναφερόμενο στον Αρχειομαρξισμό, ούτε μια γραμμή. Έργο μεγάλο, όσο πρόλαβε να δημιουργήσει ως τα 43 του χρόνια που εκτελέστηκε με τους 104 στο Νεζερό της Λάρισας της 06.06.1943 και όχι στην Θήβα, που γράφει ο κ. Η.Τ. Εκεί, στην Θήβα, ο Πουλιόπουλος γεννήθηκε στις 10.03.1900, με τον αιώνα, όπως έλεγε.

Οι εκτελεσθέντες 104 ήταν 100 στελέχη και μέλη του χώρου του ΚΚΕ και του ΕΑΜ και 4 τροτσκιστές. Π. Πουλιόπουλος, Νώντας Γιαννακός, Γιάννης Ξυπόλητος και Γιάννης Μακρής.

Ο Πουλιόπουλος, που τότε ήταν Γενικός Γραμματέας του και η ηγεσία του ΚΚΕ, εξορίστηκαν στην Φολέγανδρο και στη Γαύδο το 1925 μετά την διακοπή της δίκης τους στο στρατοδικείο για το Μακεδονικό, επί δικτατορίας Πάγκαλου και βγήκαν αργότερα, όταν ανάτρεψε τον Πάγκαλο ο Κονδύλης, τον Αύγουστο του 1926.

Ο Πουλιόπουλος ήταν αυτός, που επί γραμματείας του το ΚΚΕ έγινε από ΣΕ (Κ) ΚΕ (Σοσιαλιστικό Εργατικό (Κομμουνιστικό) κόμμα Ελλάδας), Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας.

Όπως είναι γνωστό το ΣΕΚΕ ιδρύθηκε το 1918 στον Πειραιά. Το (Κομμουνιστικό) το έβαλε το 1920, δεχόμενο τους 21 όρους της Κομμουνιστικής Διεθνούς προκειμένου να γίνει δεκτό σ' αυτήν ως Ελληνικό Τμήμα της. Και επί Πουλιόπουλου έγινε ΚΚΕ.

Ο Πουλιόπουλος είναι ο μόνος από τους διατελέσαντες γραμματείς του ΚΚΕ που εκτελέστηκε.

Μεγαλύτερος πολέμιος του Αρχαιομαρξισμού από τον Πουλιόπουλο δεν υπήρξε άλλος ποτέ και πουθενά. Τον χαρακτήριζε μικροαστική αντεπαναστατική οργάνωση, που, τηρουμένων των αναλογιών έπαιξε στην Ελλάδα εναντίον του εργατικού κινήματος τον ίδιο ρόλο που έπαιξε η διεθνής σοσιαλδημοκρατία μετά την ιστορική χρεοκοπία της το 1914, με την ψήφιση των πολεμικών πιστώσεων για το πρώτο παγκόσμιο σφαγείο και το σοσιαλπατριωτισμό, καλώντας το

προλεταριάτο των χωρών της Ευρώπης σε αλληλοσφαγή για τα συμφέροντα των καπιταλιστών.

Λόγω ιστορικής ανυπαρξίας της σοσιαλδημοκρατίας στην χώρα μας, ο Αρχαιομαρξισμός υπήρξε κατά Πουλιόπουλο ένα είδος ιστορικού της υποκατάστατου.

Βέβαια υπάρχει και το γεγονός πως ο Τρότσκι δέχτηκε ως Ελληνικό Τμήμα της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης (ΔΑΑ) το 1930 – 1933 τους Αρχείους, την ΚΟΜΛΕΑ,

(Κομμουνιστική Οργάνωση Μπολσεβίκων Λενινιστών, Αρχαιομαρξιστών) και όχι την οργάνωση του Πουλιόπουλο, τον «Σπάρτακο», που ήταν πραγματικά τροτσκιστική οργάνωση. Πάνω σ' αυτό λέγεται, και όχι αβάσιμα, πως ο Τρότσκι είδε ότι το Αρχείο ήταν βασικά μια οργάνωση με εργατική σύνθεση και προσπάθησε να την μπολιάσει με τις ιδέες του, πράγμα που σ' ένα βαθμό πέτυχε, ενώ ο Σπάρτακος του Πουλιόπουλου ήταν κυρίως διανοούμενοι ξεκαθαρισμένοι ιδεολογικά.

Ο αείμνηστος παλιός Γερμανός επαναστάτης Τζώρτζ Γιούγκλας, που είχαν ξεκινήσει την συμμετοχή τους στο γερμανικό εργατικό κίνημα μαζί με τον Ερνστ Τέλμαν μετέπειτα Γ.Γ. του Κ.Κ. Γερμανίας, το 1910 ως λιμενεργάτες από το Αμβούργο, ο Τζώρτζ ένας από τους γραμματείς του Τρότσκι μετά την εξορία του, το 1928 που τον συνόδεψε το 1933 στο πέρασμά του από τον Πειραιά πηγαίνοντας για την Μασσαλία, ένας από τους ελάχιστους Γερμανούς Τροτσκιστές που επέζησαν τον χιτλερικών στρατοπέδων συγκέντρωσης και εξόντωσης και που περπάταγε έκτοτε με δύο μπαστούνια, μου έλεγε την δεκαετία του 1960 στην Γερμανία, πως από άποψη δυνάμεων, η ΔΔΑ μόνο στην Ελλάδα είχε κάποια βάση στο εργατικό κίνημα δια του Αρχείου, και στην Πολωνία, που μετά το ιστορικό σχίσμα του διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος, σε Σταλινισμό και Τροτσκισμό, το Πολωνικό ΚΚ – και λόγω Λουξεμπουργκικής παράδοσης – η Ρόζα Λούξεμπουργκ στο θέμα της διαρκούς επανάστασης συμφωνούσε με τον Τρότσκι, τάχθηκε με τις τροτσκιστικές θέσεις.

Τότε ο Στάλιν κάλεσε την ηγεσία του ΚΚΠ στην Μόσχα και ... μην τους είδατε, βάζοντας άλλη σταλινική ηγεσία, στην ουσία δημιουργώντας άλλο κόμμα.

Στις άλλες χώρες, μου έλεγε ο Τζώρτζ, οι οργανώσεις της ΔΔΑ ήταν μικρές ομάδες διανοουμένων.

Είναι γνωστό πως ο Τρότσκι εξόριστος στην Τουρκία στα Πριγκηπονήσια των Στενών από το 1928, στο θέμα του κινδύνου του φασισμού στην Γερμανία απεύθυνε διαρκώς εκκλήσεις προς το Γερμανικό Προλεταριάτο και τα κόμματά του, να ενωθούνε πάνω στη βάση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, κατά του Χίτλερ, από τα πάνω και τα κάτω, σύμφωνα και με τις αποφάσεις των πρώτων συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς, διαφορετικά θα νικούσε ο Χίτλερ και θα περνούσε σαν οδοστρωτήρας πάνω από την Ευρώπη - όπως και έγινε - αν όχι πάνω από την ανθρωπότητα.

Αλλά η σταλινική θέση του ΚΚΓ και της 3ης Διεθνούς ήταν Ενιαίο Μέτωπο μόνο απ' τα κάτω, που πρακτικά σήμαινε προσχώρηση των σοσιαλδημοκρατών εργατών στο ΚΚΓ και

συμπληρωματικά λέγανε και πιστεύανε πως οι ναζιστές δεν τους τρομάζουνε, ερχόμενοι στην εξουσία θα φθαρούν και θα πέσουν και μετά είναι η σειρά τους.

Αλλά όταν ο φασισμός και η πιο απαίσια όψη του ο ναζισμός συντρίψει τον εγκέφαλο της κοινωνίας και τσακίσει την σπονδυλική της στήλη, το οργανωμένο εργατικό κίνημα, τότε ο λαός μεταβάλλεται σε όχλο και η φασιστική δημαγωγία τον πάει όπου θέλει. Άγεται και φέρεται.

Χωρίς την πολιτική του Στάλιν δεν θα νικούσε ο Χίτλερ είχε πει επιγραμματικά ο Τρότσκι.

Φυσικά και οι ευθύνες της σοσιαλδημοκρατίας για την νίκη του Χίτλερ είναι τεράστιες, αλλά δεν μπορούσε να περιμένει κανείς σωστή πολιτική μετά την ιστορική προδοσία του 1914 και το πνίξιμο στο αίμα της Μεγάλης Γερμανικής Επανάστασης του 1918-1923, που συνέχειά τους είναι η νίκη του Χίτλερ το 1933. Την σωστή πολιτική την περιμένει από το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης, που το ΚΚΓ, μέσα στον κατακλυσμό των τότε συγκλονιστικών γεγονότων δεν αποδείχθηκε τέτοιο.

Ο Τρότσκι υποστήριζε πριν το 1933, πως αν γινόταν το Ενιαίο Μέτωπο, θα νικούσε ο σοσιαλισμός και όχι ο φασισμός στην Γερμανία και τότε θα έσπαγε η ιμπεριαλιστική περικύκλωση της ΕΣΣΔ, και θα επανερχόταν αυτή, τα ΚΚ και η Διεθνής στο δρόμο του μαρξισμού και θα έμπαινε θέμα μεταρρύθμισης και όχι πολιτικής επανάστασης κατά της γραφειοκρατίας.

Αλλά με την «υπερarisτερή», σούπερ σεχταριστική θέση του ΚΚΓ, που πήγαζε από την σταλινική θεωρία του σοσιαλφασισμού, πολιτική που συντέλεσε αποφασιστικά στην νίκη του Χίτλερ, μετά την καταστροφή ο Τρότσκι είπε:

«Η γερμανική εργατική τάξη θα ανορθωθεί. Το γερμανικό ΚΚ ποτέ. Γιατί είναι υπεύθυνο της μεγαλύτερης ήττας του προλεταριάτου στην Ιστορία. Μιας ήττας όχι αιματηρής αλλά ηρωικής, αλλά μιας ήττας επαίσχυντης, όταν η ηγεσία του προλεταριάτου με την σύγχυση και το κομπούζιο, το αχρηστεύει πριν από τη μάχη και το καθιστά ανίκανο να δώσει την μάχη. Η Ιστορία δεν έχει γνωρίσει παρόμοια καταστροφή»

Και για την 3η Διεθνή είπε: «Και η 3η Διεθνής πέθανε στο Βερολίνο το 1933 όπως είχε πεθάνει και η 2η το 1914. Το ζήτημα της τυπικής της διάλυσης είναι πια ζήτημα χρόνου».

Και σε 10 ακριβώς χρόνια, το 1943, ο Τζουγκασβίλι την διάλυσε και τυπικά «για να αντικρούσει» είπε, «τις ναζιστικές συκοφαντίες πως θέλουμε να μπολσεβικοποιήσουμε τον Κόσμο»! Στην πραγματικότητα ήταν δώρο προς τους συμμάχους του, τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, ως προς την διασφάλιση της ύπαρξης του καπιταλιστικού συστήματος μεταπολεμικά, πράγμα που άλλωστε εξασφάλιζε και η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων των Λαϊκών Μετώπων, απόφαση του 7ου και τελευταίου Συνεδρίου της ΚΔ το 1935.

Τα ΚΚ γιόρτασαν ως μεγάλη νίκη την διάλυση της Διεθνούς τους! Μόνο οι Τροτσκιστές διαμαρτυρηθήκανε έντονα. Το ΚΚΕ έχει καταδικάσει, εδώ και κάποια χρόνια την διάλυση της 3ης Διεθνούς.

Μετά την γερμανική καταστροφή, ο Τρότσκι τοποθετείται υπέρ της δημιουργίας νέων επαναστατικών κομμάτων και νέας Διεθνούς, εξακολουθώντας να υποστηρίζει άνευ όρων την ΕΣΣΔ ως εκφυλισμένο εργατικό κράτος, απέναντι στον ιμπεριαλισμό, «δημοκρατικό» ή φασιστικό και τούτο γιατί πίστευε – και σωστά – πως δεν είχαν ανατραπεί ακόμα οι θεμελιώδεις βάσεις του Οκτώβρη.

Αυτό το μέγα ζήτημα μπήκε σε συζήτηση και στην ηγεσία της ΔΔΑ που γραμματέας της ήταν τότε ο Δημήτρης Γιωτόπουλος ή Β, ως εκπρόσωπος της μεγαλύτερης οργάνωσης της ΔΔΑ, της ΚΟΜΛΕΑ.

Απέναντι στην θέση του Τρότσκι, ο Γιωτόπουλος αντέδρασε με την δική του θέση: «Μπροστά στην φασιστική και τη σταλινική βαρβαρότητα, με την αστική δημοκρατία», θέση που μειοψήφισε και πλειοψήφισε η θέση του Τρότσκι.

Στην συνέχεια ο Γιωτόπουλος εντέλλεται από τη διεύθυνση της ΔΑΑ, να πάει στο Λονδίνο και να μεταφέρει στο Αγγλικό Τμήμα την απόφαση.

Και εκεί επαρουσίασε στους Άγγλους τροτσκιστές την δική του θέση ως απόφαση της

πλειοψηφίας.

Οι Άγγλοι την δημοσιεύσανε στο όργανό τους και πριν αυτός γυρίσει στο Παρίσι, ο Τρότσκι είχε πληροφορηθεί τη λαθροχειρία του, παίρνοντας την εφημερίδα του Αγγλικού Τμήματος, υποδεχόμενος τον Γιωτόπουλο κατά το γυρισμό του με τα εξής:

«Είσαι ένας τυχοδιώκτης και γυρνώντας στη χώρα σου θα οδηγήσεις το Τμήμα της, σε περιπέτειες. Και με την επιστροφή του στην Ελλάδα, πάντα το 1933, έχουμε στην ΚΟΜΛΕΑ σχίσμα σε γιωτοπουλικούς και τροτσκιστές.

Τα εργατικά στοιχεία του Αρχείου ύστερα από διάφορες διασπάσεις μετά το 1933 ενώνονται με τον Πουλιόπουλο που είχε διαγραφεί από το ΚΚΕ μαζί με τον Γιατσόπουλο το 1927, στην Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) και μετέπειτα, το 1937, στην Ενιαία Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΕΟΚΔΕ), που συγκέντρωσε το μεγαλύτερο μέρος των Ελλήνων τροτσκιστών στην χώρα μας και αποτέλεσε το επίσημο τμήμα της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα από την ίδρυσή της το 1938.

Στο πρόσωπο του Πουλιόπουλου οι τροτσκιστές, πρώην αρχαιομαρξιστές εργάτες βρήκανε το θεωρητικό και πολιτικό τους ηγέτη.

Η εναπομείνασα γραφειοκρατική κλίκα του Αρχείου, Γιωτόπουλος, Ποντικής και Σία, άλλαξε αργότερα μεταπολεμικά τον τίτλο του Αρχαιομαρξιστικού Κόμματος από Κομμουνιστικό Αρχαιομαρξιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΑΚΕ) σε Σοσιαλιστικό Αρχαιομαρξιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΑΚΕ), αφαίρεσε από το πρόγραμμά του την δικτατορία του προλεταριάτου και η εφημερίδα του «Η Πάλη των Τάξεων» έβγαινε νόμιμα σε όλη τη διάρκεια του Εμφύλιου, 1947-1949.

Τέλος, το ιστορικό τους φινάλε, στείλανε συγχαρητήρια στον «εθνικό στρατό», για τις ... μεγαλειώδεις νίκες του Βίτσι και στο Γράμμο με τα αμερικάνικα ναπάλμ, που προβάρισαν εκεί επαρκώς, εν όψει και του Βιετνάμ.

Έφτασε δηλαδή αυτή η μηδαμινή κλίκα στο έσχατο κατόντημα. Σε συνέχεια πήρανε μέρος

Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ-του Β.Σ.

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 16:47 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:07

στις πρώτες εκλογές μετά τον Εμφύλιο (5.03.1950), λάβανε σε όλη την Ελλάδα 400 ψήφους και διαλυθήκανε. Αυτός ήταν ο Αρχαιομαρξισμός και αυτός ο Πουλιόπουλος καμιά απολύτως σχέση, μόνο πολεμικές του Πουλιόπουλου κατά του Αρχαιομαρξισμού.

Το περιστατικό της εκτέλεσής του περιγράφεται σωστά από τον κ. Η.Τ., αλλά όπως ξανααναφέραμε παραπάνω, έγινε όχι μεμονωμένα στην Θήβα, τόπο γέννησης του Πουλιόπουλου, αλλά στο Νεζερό της Λάρισας στις 6.06.1943 με τους 104.

18.08.2019 Βαγγέλης Σακκάτος

*Συγγραφέας – Δημοσιογράφος

Σημειώσεις:

1. Βλέπε και το βιβλίο μου: Παντελής Πουλιόπουλος. Ο Θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα. Τα τετράδια της Ακροναυπλίας. Εκδόσεις «Δρόμων», Αθήνα 2010

2. Π. Πουλιόπουλου: Κομμουνισμός και Αρχαιομαρξισμός. Εκδόσεις Σοσιαλισμός Αθήνα 2016.

ΤΟ ΑΡΘΡΟ,ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΣΤΙΣ 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2019